

Sygn. akt I C 806/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: staż.(...)

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa W. Z.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) w W. na rzecz W. Z. kwotę 21.374,35 zł (dwadzieścia jeden tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z odsetkami:

- od kwoty 24.687,84 zł od dnia 14 listopada 2013 r. do dnia 14 lutego 2014 r. w wysokości odsetek ustawowych,

- od kwoty 17.374,35 zł od dnia 15 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie,

- od kwoty 4.000 zł od dnia 23 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

II. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 7.313,49 zł (siedem tysięcy trzysta trzynaście złotych czterdzieści dziewięć groszy) wraz z odsetkami od tej kwoty od dnia 15 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. kosztami procesu obciąża powoda w wymiarze 29% zaś pozwanego w wymiarze 71% pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powód W. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 28.806,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 24.806,23 zł od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 4.000 zł od dnia 22 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 12 października 2013 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność poszkodowanego W. Z.. Pozwany, posiadający status ubezpieczyciela OC sprawcy szkody, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił odszkodowanie w wysokości 11.492,97 zł, przyjmując, iż powód w 50% przyczynił się do jej powstania. Zdaniem powoda, powyższe ustalenie jest błędne i całkowicie dowolne. Sprawca kolizji

został ukarany mandatem karnym kredytowym, który przyjął, co świadczy o jego winie. Powód nie został ukarany. Pozwany ponadto niezasadnie zaniżył koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, określając je na poziomie 22.985,94 zł, podczas gdy koszt naprawy wyniósł 36.299,20 zł. Powód wskazał, że w związku ze szkodą z dnia 12 października 2013r. przez 80 dni korzystał z pojazdu zastępczego. Koszt najmu określono na kwotę 4.000 zł, gdzie stawka dzienna wynosiła 50 zł za dobę. Odsetek za opóźnienie powód domaga się od kwoty 24.806,23 zł od dnia 13 listopada 2013 r. tj. od daty zajęcia przez ubezpieczyciela ostatecznego stanowiska w sprawie, od kwoty 4.000 zł natomiast żąda od dnia 22 kwietnia 2014 r. tj. dnia następującego pod dniem, w którym upłynął termin do zapłaty wskazany w wezwaniu do zapłaty.

Nakazem zapłaty z 20 października 2014 r. wydanym w sprawie I Nc 836/14, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości na koszt powoda.

W uzasadnieniu wskazał, iż kwestionuje roszczenie powoda co do wysokości w odniesieniu do kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego, natomiast co do zasady i co do wysokości w odniesieniu do najmu pojazdu zastępczego. Podniósł zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia o zapłatę uzupełniającego odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu poszkodowanego. Kwestionował wysokość stawek naprawczych wskazanych w kalkulacji naprawy, uznając je za wyższe od średnich stosowanych na terenie G. w dacie szkody. Nadto kwestionował ceny części jako wygórowane. Argumentował, iż strona powodowa pominęła fakt, iż uszkodzony pojazd przed zdarzeniem z dnia 12 października 2013 uległ licznym uszkodzeniom i naprawom, co potwierdził pomiar powłoki lakierniczej. Odnośnie żądania odsetek od dnia 13 listopada 2013 r. wskazywał, iż roszczenie w tym zakresie powinno podlegać oddaleniu z uwagi na fakt, iż powód opiera swoje żądanie na fakturach opatrzonych terminem płatności na dzień 14 grudnia 2013 r.

W pismach procesowych z dnia 28 lipca 2015 r. i 24 czerwca 2016 r. powód cofnął powództwo ponad kwotę 21.491,74 zł oraz częściowo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 24.806,23 zł od dnia 15 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, w związku z dokonaną wypłatą odszkodowania z ubezpieczenia autocasco w kwocie 7.313,49 zł. W konsekwencji, domagał się zasądzenia kwoty 21.492,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 24.806,23 zł od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia 14 lutego 2014r.,

- od kwoty 17.492,74 zł od dnia 15 lutego 2014r. do dnia zapłaty

- od kwoty 4.000 zł od dnia 22 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty

oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2013 roku o godz. 15:15 w miejscowości Ś. kierujący pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki O. (...) nr rej. (...), prowadzonemu przez W. Z., będącego właścicielem pojazdu. Na skutek powyższego doszło do zderzenia pojazdów powodującego uszkodzenia samochodu powoda.

/dowód: zaświadczenie(...) w N., k.9; zgłoszenie szkody, k.33-36 akt szkody, zeznania świadka B. P., k. 123-124, 128; zeznania świadka P. M., k. 124-125, 128; zeznania świadka M. M. (1), k. 125, 128; przesłuchanie powoda W. Z., k. 105-107, k.126-128; notatka urzędowa, k. 96- 96 v; rysunek poglądowy –k. 102/

(...), wezwani na miejsce zdarzenia, po przeanalizowaniu okoliczności kolizji oraz uszkodzeń pojazdów, za winnego kolizji uznali kierowcę pojazdu O. (...), którego ukarali mandatem karnym kredytowym. Mandat został przyjęty, zaś sprawca nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie. Policjanci uznali, że samochód powoda w chwili zdarzenia jechał prawidłowo.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: zeznania świadka P. M., k. 124-125, 128; zeznania świadka M. M. (1), k. 125, 128; zeznania świadka M. M. (2), k.104-105, 107/

Samochód sprawcy szkody ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) z siedzibą w W..

/okoliczność bezsporna/

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, telefonicznie, w dniu 14 października 2013 r.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: telefoniczne zgłoszenie szkody, k.5 akt szkody/

W. Z. w dniu 14 października 2013 r. zawarł z B. P. umowę najmu pojazdu zastępczego V. (...) nr rej. (...), ze stawką dobową najmu w wysokości 50 zł. Pojazd zastępczy był użytkowany do dnia 02 stycznia 2014 r. Z tytułu najmu pojazdu poniósł koszt w wysokości 4.000 zł. Pojazd był niezbędny do dojazdów do pracy oraz opieki nad osobą starszą.

/dowód: umowa najmu pojazdu zastępczego, k. 23-24; rozliczenie umowy najmu, k. 25; zeznania świadka B. P., k. 123-124, 128; przesłuchanie powoda W. Z. k. 105-107, k.126-128/

W. Z. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) firmie (...) w G.. Z tytułu wykonanej naprawy poniósł koszt w wysokości 36.951,11 zł przy stawkach za roboczogodzinę prac lakierniczych 125 zł oraz prac blacharskich 120 zł.

/dowód: kalkulacja naprawy, k. 13-18; faktury VAT –k. 19-22/

Decyzją z dnia 13 listopada 2013 r. Towarzystwo (...) z siedzibą w W. przyznało W. Z. kwotę 22.985,94 zł tytułem odszkodowania – zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu na skutek zdarzenia z dnia 12 października 2013 r., pomniejszając ww. kwotę o 50% wobec uznania, że powód przyczynił się w tym zakresie do powstania szkody.

/dowód: decyzja, k. 10-11/

Z. Z. zgłosił szkodę również do L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce, w którym posiadał ubezpieczenie z tytułu autocasco.

Decyzją z dnia 14 lutego 2014 r. ww. Towarzystwo (...) przyznało W. Z. kwotę 7.313,49 zł tytułem odszkodowania w związku ze zdarzeniem z dnia 12 października 2013 r.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja, k. 80/

Pismem z dnia 14 kwietnia 2014 r. powód wezwał Towarzystwo (...) z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 28.806,23 zł, w tym kwoty 24.806,23 zł stanowiącej niedopłatę wynikającą z rozliczenia szkody z dnia 12 października 2013 r. oraz kwoty 4.000 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, jednakże bezskutecznie.

/dowód: pismo z dnia 14.04.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 26-28/

Osobą odpowiedzialną za kolizję z dnia 12 października 2013 r. jest kierowca samochodu O. (...) nr rej. (...).

Uzasadniony ekonomicznie koszt naprawy przedmiotowego pojazdu powoda marki O. (...) o nr rej. (...) wyniósł 36.180,81 zł brutto, przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych oraz stawki roboczogodziny dla prac blacharskich i lakierniczych wynoszącej – odpowiednio – 120 i 125 zł, to jest stawek zastosowanych przez zakład naprawczy, dokonujący powypadkowej naprawy samochodu powoda. Użycie części nowych i oryginalnych podyktowane jest zarówno stanem technicznym jak i wiekiem pojazdu. W aktach szkody nie ma informacji świadczących o zamontowaniu w pojeździe części nieoryginalnych bądź uprzednio uszkodzonych i odbudowanych. Dodatkowo, na rynku motoryzacyjnym dla danego samochodu nie wstępują części alternatywne o porównywalnej jakości z częściami przeznaczonymi do pierwotnego montażu w pojeździe. Stawki za roboczogodzinę odpowiadają poziomowi dolnych

stawek stosowanych przez zakłady (...) oraz o poziomie porównywalnym z I kategorią oraz średnich wyższych stosowanych przez zakłady o poziomie porównywalnym z II kategorią z terenu T. i najbliższej okolicy w okresie dokonywania naprawy.

Okres związany z likwidacją szkody i naprawą pojazdu powoda wynosi 32 dni, przy czym czas ten nie uwzględnia organizacji pracy zakładu naprawczego i dni ustawowo wolnych od pracy. Praktyka zakładów naprawczych jest taka, że najpierw gromadzone są wszystkie dokumenty a dopiero później rozpoczynane są czynności naprawcze.

Stawka wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 50 zł jest stawką niższą od dolnego poziomu stawek stosowanych przez wypożyczalnie pojazdów na lokalnym rynku.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. T. wraz z ustną opinią uzupełniającą, k. 159-173, 200-201,203/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń na podstawie dokumentów i kopii dokumentów złożonych do akt sprawy oraz zgromadzonych w aktach szkody. Prawdziwości i autentyczności tychże strony nie kwestionowały, zaś Sąd nie znalazł podstaw do odmowy przyznania im waloru wiarygodności.

Sąd w swych ustaleniach oparł się w pełni na zeznaniach świadka B. P., P. M., M. M. (1) oraz powoda W. Z. co do przebiegu zdarzenia z dnia 12 października 2013 r. Nadto Sąd oparł się w pełni na zeznaniach świadka B. P. oraz powoda również co do używania samochodu zastępczego, czasu trwania najmu, stawek za najem.

Zeznaniom świadka M. M. (2) Sąd dał wiarę jedynie w zakresie znajdującym potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w sprawie, w tym w zeznaniach świadków P. M. oraz M. M. (1) co do przyjęcia mandatu przez ww. świadka, uznania swojej winy spowodowania kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ pojazd powoda. W pozostałym zakresie zeznania świadka M. M. (2) uznał za niewiarygodne, tj. w zakresie twierdzeń, jakoby powód przyczynił się do zajścia kolizji z dnia 12 października 2013 r. jadąc środkiem drogi i to z nadmierną prędkością. Zeznania te pozostają w sprzeczności z materiałem zgromadzonym w sprawie, w tym z zeznaniami pozostałych świadków przesłuchanych w niniejszej postępowaniu. Zdaniem Sądu, gdyby sprawca kolizji kwestionował swoją odpowiedzialność za zdarzenie, to zgłosił by swoje wątpliwości na etapie badania okoliczności zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji, ewentualnie nie przyjął mandatu, względnie wniósł o jego uchylenie. Co więcej, gdyby faktycznie powód łamiąc przepisy ruchu drogowego, przyczynił się do zajścia kolizji, został by również ukarany mandatem przez wezwanych na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił również w oparciu o opinię biegłego sądowego do spraw samochodowych M. T..

Strona pozwana wniosła zastrzeżenia do powyższej opinii, na skutek których biegły złożył uzupełniającą opinię ustną, w której w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odniósł.

Po złożeniu przez biegłego opinii uzupełniającej strona pozwana nie podważyła skutecznie opinii, również Sąd nie dopatrywał się potrzeby jej uzupełnienia, czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinia sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione.

Na podstawie art. 227 kpc sąd na rozprawie w dniu 20 lipca 2015r. oddalił wniosek pozwanego zgłoszony w sprzeciwie od nakazu zapłaty co do pkt 7, 8 i 10 tj. w zakresie zobowiązania powoda do przedłożenia: faktury VAT/rachunku, dokumentującego zakup części użytych do naprawy pojazdu poszkodowanego, w związku ze zdarzeniem z dnia 12 października 2013 r., potwierdzenia ich zapłaty oraz co do zobowiązania B. P. do wskazania urzędu skarbowego, w którym dokonała rozliczenia przychodów za rok podatkowy 2014, a następnie wystąpienia do ww. urzędu skarbowego

o zobowiązanie do przesłania owego zeznania podatkowego i przeprowadzenia dowodu ze wskazanych dokumentów. Zdaniem Sądu, zawnioskowane dowody były nieistotne dla rozstrzygnięcia.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny, a powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W piśmie procesowym z dnia 24 czerwca 2016 r. powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 7.313,49 zł oraz częściowo w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od ww. kwoty od dnia 15 lutego do dnia zapłaty, wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 kpc, pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia, aż do wydania wyroku.

W sprawie nie zachodziły zdaniem Sądu okoliczności wskazane w art. 203 § 4 kpc, skutkujące uznaniem cofnięcia pozwu za niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym i na mocy art. 355 § 1 kpc postępowanie umorzyć – o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

W niniejszej sprawie poza sporem była legitymacja stron oraz wypłacenie powodowi odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu przez pozwanego w wysokości 11.492,97 zł oraz wypłata kwoty 7.313,49 zł przez L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce, w którym powód posiadał ubezpieczenie z tytułu autocasco.

Spór ogniskował się wokół ustalenia wysokości należnego odszkodowania oraz zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu przyczynienia się powoda do powstania szkody z uwagi na rzekome naruszenie przepisów ruchu drogowego, jak również zasadność najmu pojazdu zastępczego.

Podkreślić należy, iż to strona pozwana winna była zgodnie z art. 6 kc udowodnić fakt przyczynienia się powoda do zaistniałej szkody. Sytuację, w której poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody reguluje art. 362 kodeksu cywilnego. Za przyczynienie się, należy uznać takie zachowanie poszkodowanego, które pozostaje w związku przyczynowym ze szkodą oraz jest obiektywnie nieprawidłowe. Może to być więc działanie, ale również zaniechanie tj. niepodjęcie odpowiedniego działania, które miało wpływ na powstałą szkodę. Przyczynienie się poszkodowanego może polegać na przyczynieniu się do powstania - zaistnienia szkody oraz przyczynieniu się do zwiększenia rozmiarów już powstałej szkody. Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej wskazać należy, iż z materiału dowodowego nie wynika, aby do zdarzenia z dnia 12 października 2013 r. doszło na skutek naruszenia przez powoda przepisów ruchu drogowego, to jest by jechał środkiem drogi i to z nadmierną prędkością. Na takie okoliczności wskazywał jedynie świadek M. M. (2), będący sprawcą szkody. Także z opinii biegłego uzupełnionej na rozprawie w dniu 13 października 2016 r., której to ostatecznie strona pozwana nie kwestionowała – po złożeniu ustnych wyjaśnień przez biegłego, wynika, iż odpowiedzialnym za powstanie szkody jest świadek M. M. (2), kierujący pojazdem marki O. (...). Jedynie na wypadek uznania za wiarygodne twierdzeń świadka o nieprawidłowym poruszaniu się samochodu powoda w chwili zdarzenia, biegły uzależnił możliwość stwierdzenia, że powód przyczynił się do powstania kolizji i to „co najwyżej w niewielkim stopniu”. Zważywszy, że, z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia, Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w zakresie okoliczności mających świadczyć o przyczynieniu się powoda do powstania szkody, brak jest podstaw do uwzględnienia stanowiska pozwanego w tej kwestii. Z tego względu całość ciężaru w zakresie przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed powstania szkody powinien ponieść ubezpieczyciel sprawcy, czyli pozwany.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Powód ostatecznie wniósł o zasądzenie kwoty 21.374,35 zł, z czego kwoty 4.000 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Biegły w opinii wyznaczył czasokres związany z likwidacją szkody i naprawy samochodu powoda na 32 dni, zastrzegając jednak, że czas ten nie uwzględnia organizacji pracy zakładu naprawczego i dni ustawowo wolnych od pracy. Należy mieć na względzie, że liczyć się musi nie tylko czas technologicznej naprawy, ale również i inne okoliczności takie jak oczekiwanie na części, czy dni wolne od pracy. W ocenie Sądu nie było żadnych przesłanek pozwalających na przyjęcie, iż zakład naprawczy w jakikolwiek sposób wstrzymywał, czy opóźniał celowo przeprowadzenie naprawy. Zaznaczyć trzeba, iż to nie zakład naprawczy wynajął powodowi pojazd zastępczy. Co więcej, jak słusznie zauważył biegły, każdy samochód zabiera określone miejsce i stanowisko pracy. W interesie zakładu naprawczego leży zatem aby naprawa samochodu została dokonana w jak najkrótszym czasie.

Zgodnie z treścią art. 361 § 2 kc, naprawienie szkody obejmuje w granicach normalnych następstw wywołującego ją działania lub zaniechania straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zasadą jest zatem pełne, w granicach adekwatnego związku przyczynowego, naprawienie szkody bez względu na to czy przejawia się w postaci strat, czy utraconych korzyści (podobnie: uchwała SN z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03). Dla zdefiniowania pojęcia szkody należy wskazać, iż jest to różnica w stanie majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż w zakresie pojęcia szkody w rozumieniu art. 361 § 2 kc mieszczą się wszelkie koszty poniesione przez poszkodowanego pozostające z tą szkodą w bezpośrednim, adekwatnym związku przyczynowym, takie jak przede wszystkim obowiązek usunięcia powstałych uszkodzeń (czy to poprzez naprawę, czy też poprzez zapłatę ich równowartości), jak również niezbędne koszty przetransportowania uszkodzonej rzeczy do miejsca, w którym może zostać naprawiona, koszty dodatkowych badań związanych z koniecznością dopuszczenia danej rzeczy do użytku, koszty przejazdów związanych z załatwianiem formalności związanych z powstaniem szkody, jak również koszty ponoszone w związku z niemożliwością korzystania z uszkodzonej rzeczy przez czas trwania uszkodzenia – oczywiście przy jednoczesnej ocenie zasadności czasu trwania tego stanu. Jak to wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 08 września 2004 r. (IV CK 672/03) utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia (czy też uszkodzenia) stanowi szkodę majątkową. Jeżeli poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. W ocenie Sądu powyższa ocena odnosi się nie tylko w stosunku do pojazdów użytkowanych w ramach prowadzenia działalności gospodarczej (jak miało to miejsce w konkretnym przypadku rozpatrywanym przez Sąd Najwyższy), ale ma znaczenie szersze, obejmujące również inne rzeczy, z których poszkodowany w związku z powstaniem szkody, nie może korzystać zgodnie z ich przeznaczeniem.

Reasumując, zdaniem Sądu koszty wynajęcia pojazdu zastępczego związane są z doznaną przez powoda szkodą i są konsekwencją poniesionej przez stronę szkody w wyniku wypadku komunikacyjnego, za który odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel (w związku z umową OC) i pozostają z tą szkodą w adekwatnym związku przyczynowym.

Stanowisko prezentowane przez powoda poparte zeznaniami tegoż, niekwestionowanych przez pozwanego a jednocześnie zgodnymi z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, wynika, iż wynajęcie pojazdu zastępczego było dla powoda koniecznością uzasadnioną względami rodzinnymi i zawodowymi. Bez wątpienia koszty poniesione przez powoda na ten cel, a w konsekwencji podlegające zwrotowi od pozwanego, są znacznie niższe niż by powstały, gdyby powód wynajął pojazd zastępczy tej samej klasy co samochód uszkodzony i to od instytucji profesjonalnie zajmującej się świadczeniem tego rodzaju usług.

Uznawszy zatem wskazany przez powoda okres najmu pojazdu zastępczego za uzasadniony Sąd uwzględnił żądanie pozwu w zakresie zwrotu kosztów najmu w kwocie 4.000 zł.

Zgodnie z przepisem art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł wynikających z art. 363 kc i art. 361 kc, przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6/111).

Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05.11.1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 (OSNC 1981/10/186) wyraźnie stwierdził, że obniżenie należnego poszkodowanemu świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje podstaw prawnych. Oznacza to, że odszkodowanie należy ustalić według cen nowych części, bez pomniejszania o amortyzację. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Oznacza to, że do ekonomicznie uzasadnionych wydatków zaliczyć należy koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stany poprzedniego. W konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę, również obniżenie należnego powodowi świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje dostatecznych podstaw prawnych” (Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05.11.1980 r. w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 OSNC 1981/10/186).

Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego do spraw samochodowych ustalił niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 36.180,81 zł.

Wobec faktu, iż pozwany tytułem odszkodowania wypłacił przed wszczęciem procesu kwotę 11.492,97 zł należy uznać, iż pozwany nie wykonał w całości ciążącego na nim zobowiązania wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie art. 805 kc zasądzając na rzecz powoda kwotę 21.374,35 zł, stanowiącą różnicę kwoty 36.180,81 zł i kwoty 11.492,97 zł odszkodowania wypłaconego przez procesem przez pozwanego oraz odszkodowania wypłaconego z autocasco w wysokości 7.313,49 zł, powiększoną o kwotę 4.000 zł należną tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, (...).

Odsetki od kwoty 24.687,84 zł, stanowiącej należność wyliczoną przez biegłego, pomniejszoną o dotychczas wypłacone przez pozwanego odszkodowanie, Sąd zasądził od dnia 14 listopada 2013r. do dnia 14 lutego 2014 r., tj. od dnia wymagalności roszczenia (od 31-go dnia po zgłoszeniu szkody) do dnia wypłaty należności z ubezpieczenia autocasco.

Odsetki od kwoty 17.274,35 zł, stanowiącej należność wyliczoną przez biegłego pomniejszoną o dotychczas wypłacone przez pozwanego odszkodowanie oraz odszkodowanie wypłacone z ubezpieczenia autocasco Sąd zasądził od dnia 15 lutego 2014 r., tj. od dnia następującego po dniu wypłaty należności z ubezpieczenia autocasco, do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie.

Odsetki od kwoty 4.000 zł Sąd zasądził od dnia 23 kwietnia 2014r., tj. od dnia następującego po upływie 7 - dniowego terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty, przy uwzględnieniu czasu na wymianę korespondencji między stronami,

do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie.

W pozostałym zakresie sąd powództwo oddalił, jako niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono przy zastosowaniu art. 100 zd. 1 kpc i art. 108§1 kpc. Sąd rozliczył koszty procesu z uwzględnieniem, iż powództwo zostało uwzględnione w wyroku w 71%, a podlegało oddaleniu co do 29%. Sąd miał bowiem na uwadze, iż w zakresie cofniętego powództwa powoda należy uznać za stronę przegrywającą proces. Kwota 7.313,49 zł została wypłacona powodowi jeszcze przed wytoczeniem powództwa, zatem winien był on już w pozwie uwzględnić powyższą okoliczność. Szczegółowe wyliczenie kosztów procesu Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)